

Hij bak! biefstuk niet in de blinkende pan, maar rechtstreeks op het vuur. Hij maakt de flensjes gereed op de bovenplaat van het fornuis. Want het accent ligt bij hem niet op den vorm. En zoo als kok Bavineck de spijzen bereidt, zal men het gedurende minstens een halve eeuw begeeren. Dit is karikatuur.

Ik geef het toe. Maar een karikatuur, welke zich nauw aansluit bij het beeld, dat Dr v. d. V. Smit in zijn artikelen ontwerpt.

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Derde stem.

En wat zal ik zeggen? ... Vader, verheerlijk Uw naam. Er kwam dan een stem uit den hemel, zeggende: En Ik heb Hem verheerlijkt, en Ik zal Hem wederom verheerlijken. Jezus antwoordde en zeide: Niet om Mijnentwille is deze stem geschied, maar om uwentwille.

Joh. 12:27, 28, 30

Nog is de ure voor het zwijgen van den hemel niet gekomen. Voor de derde maal ontwaakt uit zijn stilte de hemel en kondigt de stonde aan van Gods verschrikkelijkst zwijgen, op Golgotha straks. Wederom slaat het uur der groote daad gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde in Christus' ziel, die tot het offer zich spant en strekt. En deze derde stem voltooit den weg der spreken Gods. Toen de Christus den overgang had gevonden uit Zijn leven in afzondering tot den openlijken arbeid, toen was hij dien ingang tot Zijn ambtelijk werk de eerste stem de gave van boven. Wanneer daarna op den lichtenden berg Christus niet te dralen, maar den doorgang verkiest, dan is er wederom de wolk en de stem, de tweede nu. En thans dringt alles ter voleinding, tot den uitgang perst alles Hem nu, tot Zijn uitgang, dien Hij zou volbrengen te Jeruzalem. Zoo klinkt dan nu ten derden male de stem.

Zijn uitgang.

Bij den uitgang van menselijke levenswegen worden de verborgen zielewegen openbaar. Bij de onverzekerden, bij de wandelaars op den weg, welke einde hun onbekend is, is de behoefte aan stemmen schreien, der hij den uitgang der wegen dan ooit. Wie niet weet, wat achter zijn weg ligt, hoe zou hij niet met al grooter zielespanning van de wegwijzers aan de zijde van zijn pad willen afleiden, waarheen de weg voert en hoe lang hij nog is en hoe ver? De onverzekerde, hij heeft geen stem van binnen, daarom waant hij op de stem van boven, van buiten, die hem de zekerheid geeft van de plaats, waar hij staat en van den tijd, die hem rest.

Maar voor de verzekerden, die in den Geest zich hebben weggedaan, is de wet van den uitgang anders. Aan het teekenen, aan de stem, hebben zij al minder behoefte, naarmate zij den uitgang van hun weg dien ter weten te benaderen. Hun staat de wegwijzer aan den ingang, bij den doorgang, op het kruispunt der wegen; maar bij den uitgang gekomen, zijn ze zóó vol van het doel en van zijn bereiking zoo gansch verzekerd inwendig, dat hun oog niet langer de bevestiging van de eigen vinding der wegen vraagt in de aanwijzing van het pad door het „toeken“, door den wegwijzer. Volbrengen zulk een mensch zijn weg, zijn uitgang in vreugde of in smart, steeds is op den langen weg van ingang tot uitgang de zielebegeerte, die het teken, den wegwijzer, de stem der plaatsbepaling zoekt, bezig, zich afmeer op te lossen en in zekerheidsbewustzijn zich te vereren. Wie vraagt er nu ooit anders dan tegen den morgen, tegen den ingang: wacht, wat is er van den nacht? Wie vraagt in den avond, bij den volbrachten uitgang, de stem van den wacht, het uur? Niemand.

En wat voor de menschen nog maar ten deele geldt, omdat in hen de verzekerden nooit volkomen zijn, dat is ten volle in den Christus Gods van kracht. De stem van boven, zoo vaak ze klonk, is Hem nooit van nog-niet-ontdekte, maar alleen van bewust gevonden wegen Gods aanwijzing ten overvloede geweest. Zijn vinding der levenswegen is niet van Zijn bevinding de moeder, maar de dochter. Telken male, en bij den doop (den ingang), en op den berg (den doorgang), en hier voor Zijn sterven (den uitgang), komt Gods stem tot Hem, als Hij in gebed is; maar zoo zeker als op zijn gebed die stem het antwoord is, zóó gewis ook is het, dat God nu niet een wederwoord geeft op het gebed van een onwetende; heeft Christus niet geweten den weg en gekend Zijn uur, alder nog Gods stem aan Zijn wetenschap maar zegel en getuigenis gaf? En inzonderheid nu is het, dat Christus bewijs geeft van Zijn heerlijk vermogen, om den weg te vinden ook zonder den wegwijzer, en Zijn „uitgang“ ook zonder „stem“. Op den verheerlijkingsberg stond Hij in het licht, en dat overstralende licht vroeg Hem, of Hij nu niet het licht liever had dan de duisternis en het leven niet koos boven den dood. Doch voor ditmaal staart Christus' zieleoog met ontzetting in den duisternis vloeknacht (vs. 27); nu vraagt niet het licht, maar de duisternis Hem, wat Hij verkiest: den nacht of het licht, de donkerheid of den klaren vreugdedag. Nietwaar, de donkerheid te kiezen, dat is zwaar, als ge uw oogen doort door het licht, doch oneindig veel euzarder, als ge de donkerheid zelf proeft en peilt. Ach ja, nu is het moeizamer Hem dan het was op den berg. Daar op die lichtende hoogte, kwam de vraag, wat

Hij kiezen wilde, van buiten af in het licht, dat Hij niet had gezocht; maar in deze smartelijke oogenblikken groeit geheel van binnen uit de vraag: wat zal ik zeggen, wat zal ik kiezen: het leven of den dood?

Die in zulk een benauwenis de rechte keuze heeft gedaan, zonder een stem van boven, voorwaar, niet om Zijnentwille is dan straks de stem geschied.

Neen, om Zijnentwille niet. Het onderrichtende in de hemelstem behoeft Hij niet. En het vertroostende — och, zoudt ge van vertroosting hier nog wel durven reppen? Ach neen; reeds in de stem, die spreekt, ontvragt de Christus het bewijs, dat zich gunnig intrekken — bij Zijnen uitgang — de vriendelijke woorden, de troostelijke woorden. Hebt ge ooit een stem Gods gehoord, die zóó veel verbergt van de uitnemende liefde des Vaders voor Zijnen Zoon? Ik heb, zoo getuigt de Vader, Ik heb Mijn naam verheerlijkt, en Ik zal hem wederom verheerlijken. Hoe groot de terughoudendheid in deze woorden; en hoe ver zijn wij af hier van dat andere: Gij zijt de Zoon van Mijn welbehagen! Die voorgaande stemmen — alleen tot Christus kon de Vader ze richten. Maar deze stem — zo past ook als een antwoord Gods aan den Satan; ook de duivelen zouden dat antwoord kunnen krijgen; tot Christus en tot den Antichristus, tot Geest en Beest, tot Knecht en tot Wederspannige kan zóó de hemel, zóó de hemel spreken. Indien ooit een „stem“ den Christus had moeten bekomen tot Zijn zwaren gang door lijdensnacht, dan mag het wel een wonder schijnen, dat juist nu Gods orakelspreuk een taal doet hooren, die den weg niet wijst, noch het einde van den weg alleen van Zijn Zoon, maar het einde van de wegen van alle vleesch, van al, wat is en wezen heeft, in dien Christus eerst door een stem Zijn uitgang had moeten vinden, dan kon geen orakel hem tweeslachtiger taal spreken dan deze stem van boven. Want hoe Hij ook kiest, dat zal altijd het einde zijn, dat zich de Vader verheerlijkt!

Neen, niet om Zijnentwille is deze stem geschied. Doch om uwentwille, Jood en Griek, om uwentwille, menschenkind, is deze stem geschied.

Om uwentwille, Joden. Uw Messias gaat in tot Zijn lijden, en zij kunt niet u beklagen, dat God u niet heeft toesproken in uw eigen taal. Gij hebt uw schriftgeleerden, en ze hebben ook voor dergelijke hemelstemmen hun theorie al klaar. Ze weten, naar ze beweren, met stellige zekerheid, welke de waarde is, die een geloovig discipel van Schriftgeleerden aan zodanige stem behoort te hechten. Ook hebben ze voor zulke hemelstemmen een vasten naam gevonden en zelfs weten ze voorbeelden van zulke stemmen aan te geven uit de dagen van Sem, en Samuel, en Salomo; en niet alleen aan de mannen Gods uit de Heilige Schrift, maar ook aan andere grooten in Israël hebben zij in vroeger of later tijd de eere toegekend van een dergelijke directe aanspraak Gods uit den hemel of uit het allerheiligste des tempels. Hebben zij zelfs niet een stralenkrans verlicht, ter eere van zulke hemelstemmen, om het hoofd van den leeraar Jochanan en den hoogepriester Johannes Hyrkanos? Waarom dan, o Joden, goven heden uw Schriftgeleerden niet een klaar getuigenis aan Jezus den Nazareet, aan Wien, volgens hun eigen theorie, in deze stem door den Vader zelf getuigenis is gegeven? Waarom willen zij Jezus niet de eere geven, die ze aan anderen niet onthouden?

Om uwentwille is deze stem geschied! Vergeet gij dat? Veracht gij de goedertierenheid Gods, overvloediger dan die der Schriftgeleerden?

Om uwentwille ook, gij Grieken, die wel Jezus wildet zien, in deze stem geschied. Gij kunt gaan en boodschappen, dat in het land Israëls hemelontroeringen zijn en stemmen die klinken om Jezus Christus. Gij kunt maar nu land die klanken verbreiden en de stem Gods uitdragen tot uw volk, ja, tot de wereld, die in u naar Jezus heden zoekt.

Om uwentwille, menschenkind, wie gij zijt, de stem. Want de uitgang van den Zoon des menschen is de ingang van u tot den kring van het koninkrijk Gods, indien gij gelooft. Niet om Zijnentwille; want bij Zijn uitgang is de stem, de aankondiging van den weg, niet meer noodig; doch voor uw ingang tot de wegen Gods is heden deze stem geschied.

Hoer nu naar die stem en geef den Zoon getuigenis. Dan zal het een wonder u zijn van goddelijke liefde, dat Christus Jezus in hoogen zielenood Zijn stem in gebed tot den Vader verhef, en dat het antwoord op Zijn gebed een stem was.... om uwentwille; en gij, gij hadt nog niet gebeden. Jezus' bidden wekt Gods stem, en Gods stem daarna wil wekken uw gebed. Zoo wil dan de stem van God Jezus' stem aan de uwe binden door zichzelf.

Niet om Zijnentwille. De laatste stem is er op Zijn woord, doch zij bereidt Christus voor op het donkere uur, waarin Zijn stem zal klagen: Gij, antwoordt niet, o God. Dat is priesterlijke liefde: als de priester bidt en een antwoord prijst dat voor hemzelf niet is; een antwoord, dat niet Zijn uitgang komt verlichten, maar uwen ingang wil bewerken. Dat is een liefde, sterker dan de dood: roepen tot God en in den roep van God dankend vernemen, dat God Zijn Zoon zendt in den donkeren nacht en de duistertingen roept tot Zijn wonderbaar licht. Dat is liefde.... verhoord worden met anders dan in de verhooring van anderen, die nog zonder gebeden zijn.

Om onzentwille.

Dat Gij dat hebt gedragen; ja, dat dit Uw vertroosting was, Heere Christus; dat in de ure van Uw ontroering en benauwdheid, Uw sterkte was in den roep des Evangelies, door Uw gebed gewekt en over Uw hoofd heen tot de menschen uitgaande; dat Gij

Uzelf in ons verhoord acht; wie, wie zou daarvan iets anders kunnen zeggen dan de stamelingen van een kind? Wiens geest zou hier niet zijn verslagen?

Ach, leer ons door Uw uitgang den ingang. Uw uitgang te Jeruzalem en daarbij geen stem van vrede — en onze ingang in Gods Jeruzalem met Zijn veelstemmig koor.... Heer, Uw weg is wonder.

K. SCHILDER.

KERKELIJK LEVEN.

Het studeeren der Ouderlingen.

VII.

Zelfs het overladen zijn met praktisch werk mag den ouderling nooit als motief dienen, het bijzondere onderzoek van Gods Woord en van de verborgenheden des geloofs pro memorie uit te trekken.

Dan moet hij zich liever aan andere werkzaamheden, welke buiten zijn ambt beslag op hem leggen, onttrekken dan hieraan.

Daarmee heb ik natuurlijk niet het eerst het oog op zijn maatschappelijke arbeid.

Zijn Goddelijk beroep heeft hij getrouw waar te nemen, opdat hij, naar de treffende uitdrukking in het huwelijksformulier, zijn huisgezin met God en met eere mag onderhouden en ook daarboven iets heeft, om den nooddriftige mede te deelen.

Wel mag de kwestie niet onaangeroerd blijven, of vele gemeentelieden, die de geschiktheid voor ouderling bezitten, niet al te zeer zich beijveren, om hun maatschappelijke positie omhoog te voeren.

Of de materialistische trek in onzen tijd niet zóó sterk in onze kerken wordt teruggevonden, dat het bezetten der ambten er onder lijdt.

Zijn er vooral in onze groote steden niet, die hun vrijen tijd zóó financieel productief maken, dat zij de gemeente niet kunnen dienen; wanneer die hen daartoe roept?

In zoover hun gewone arbeid niet genoeg loon uitkerft, om in de bescheiden behoeften van het gezin te voorzien, is zulk bijwerk geboden.

Maar worden niet dikwijls de behoeften overdreven?

Is men soms niet te bang voor den ouden dag? Of speelt de naïjver tegenover andere gezinnen geen parten?

Is vaak niet meer een lief villatie of een kunnen meedoen met hen, die zich een zekere luxe kunnen veroorloven, het ideaal, dan zijn krachten aan te wenden ten nutte van de kerk des Heeren?

Voorzeker is ook dit een kwaad in de gemeente. En er zal heel wat geestelijke klem voor gehraakt moeten worden, om dat te keeren.

Het rechte standpunt blijft, dat men voor zijn ouderlingchap een offer, ook een financieel offer wil brengen.

Maar gelijk gezegd, dat werd door mij niet in de eerste plaats bedoeld.

Siet, een ouderling zit in een schoolbestuur, in het bestuur van tal van vereenigen, en dat is hem een beletsel voor studie, dan neme hij den moed, om zooveel van zijn functies neder te leggen, dat hij den gewenschten tijd overhoudt. Hoeveel tijd daarvoor vereischt wordt, kan natuurlijk niet met precisie worden aangegeven.

De een heeft een vluggen, de ander een meer langzamen geest.

De een heeft een gunstige voorontwikkeling, de ander moet veel schade van vroeger inhalen.

Eenzelfde maatstaf kan hier niet worden aangelegd.

Is men geheel vrij van beroepsarbeid — onze kerkeraden tellen gewoonlijk een klein percentage renteniers, dan zou het wel aanbeveling verdienen, alle morgenuren hiervoor te besteden.

Is men daarentegen in de zorgen van den leef-tocht ingewikkeld, dan wil het mij voorkomen, dat toch het minimum van een vrijen avond hiervoor moet worden uitgetrokken.

Men stelle daarop de aanspraken der gezelligheid ter zijde en geve zich geheel aan het onderzoek.

In dit verband wil ik op nog iets wijzen.

Onze Kerkenorde stelt de zoogenaamde verplichte afreding als regel, het dadelijk herkozen worden als uitzondering.

Artikel 27 bepaalt: „De aftredenden zullen door anderen vervangen worden, ten ware, dat de gelegenheid en het profijt van eenige kerk, bij de uitvoering van art. 22 en 24 een herkiezing raadzaam maken.“

Leert echter de praktijk niet, dat men de uitzondering te zeer als regel verheft?

Het is voor geen tegenspraak vatbaar, dat de zgn. verplichte afreding bezwaren met zich brengt, in heel kleine en heel groote gemeenten soms ernstige bezwaren.

Maar gaat men dikwijls niet voor de eerste moeilijkheden uit den weg?

Zijn er geen kerken, die het nooit recht hebben beproefd om den regel van onze Kerkenorde tot de hare te maken?

Mij dunkt, men moest van de uitzondering in art. 27 genoemd, geen gebruik maken, tenzij de onmogelijkheid, om den regel te volgen, ook proofondervindelijk is bewezen.

En dan moet men zich daarbij niet beroepen

op de praktijk van één of twee, maar van meerdere jaren.

Ook hierin is alle begin moeilijk.

Later reikt het zich vaak van zelf.

Welnu, wanneer men zich meer aan de kerk-orde hield, zou dit het studeren der ouderlingen (en goede kunnen komen).

Ieder, die wel gediend heeft, kan erop rekenen, dat hij bij een volgende verkiezing wel waar zal worden voorgedragen.

Doeh nu kan hij zijn ambteloozen tijd uitstekend benutten, om zich door verdubbelde onderzoek voor zijn taak verder te bekwamen.

— Kromme lijnen.

Onder dit opschrift schreef Prof. Obbink in „Bergopwaarts“:

In het laatste nummer der „Reformatie“ bespreekt Dr Hepp een boek over kerkgeschiedenis van wijlen Dr T. Bos, waarvan de 3e druk werd bewerkt door G. Meima.

Dr Hepp vindt in dit boek veel te prijzen, maar hij betreurt het, dat daarin kromme lijnen worden getrokken inzake de geschiedenis der doleantie. Er komt n.l. in voor „de oude voorstelling, van Hervormde zijde gegeven en ook van anderen kant wel geloofd, dat de Doleantie toch eigenlijk drasde om de Vrije Universiteit en het niet toelaten van haar studenten tot de bediening in de Hervormde Kerk“. Deze voorstelling nu noemt Dr Hepp „geheel bezijden de waarheid“.

Het zal goed zijn, dat Dr Hepp nog eens leest het boek van Dr Rullmann „de Doleantie“, blz. 10—19, bepaaldelijk blz. 14 waar duidelijk blijkt, dat het niettemin de waarheid is. Als eerste motief voor het „gehoorzenamen aan het Woord van den Koning der Kerk“ wordt daar nadrukkelijk genoemd, dat de synodale organisatie aan Dr Houtzagers, den candidaat der Vrije Universiteit den toegang tot het proponentsexamen belemmerde.

En al is Rullmann's boek geen objectieve geschiedbeschrijving, voor Dr Hepp is het dat, vooral op dit punt, waarschijnlijk wel.

In het volgende nummer kwam hij er echter openlijk voor uit, zich te hebben vergist. Hij noemt op deze wijze zijn bezwaar terug:

Een lezer van „Bergopwaarts“ die het weten kan en tevens een man is van onvervalste betrouwbaarheid, maakt er mij op opmerkzaam, dat het beroep van Dr Houtzagers inderdaad niet de aanleiding tot de doleantie is geweest, en hij toont dat aan met allerlei overtuigende argumenten. Ik neem dus mijn bezwaar tegen de voorstelling van Dr Hepp terug: het boek van Rullmann bracht mij op een dwaalspoor.

Wij eeren het in Prof. Obbink, dat hij zoo gulweg zijn vergissing erkent, en zich gehaast heeft, deze te herstellen.

Wij zijn hem voor zijn rectificatie dankbaar.

Slechts zouden we hem willen verzoeken: indien het niet te veel moeite is, zoudt Gij dan in uw blad de feiten willen mededeelen, door uw zegenman U verstrekt en waarvoor Gij wel moest zich ten?

Zoooven toch houden aan dezelfde onjuiste meening vast.

Door ons willen zij zich dikwijls niet laten overtuigen.

Van een hunner geestverwanten, zooals Prof. Obbink, zullen zij het zich liechter laten gezegen.

Zoo zou de waarheid erdoor gediend worden. Wordt het niet hoog tijd, dat bedoelde legende uit de wereld worde geholpen?

Immiddels heeft ook Dr Rullmann op het stuk van Prof. Obbink gereageerd en zich aldus verdigd:

Verder moet ik er ernstig tegen protesteren, dat Professor Obbink de voorstelling, als zou de Doleantie toch eigenlijk gedraaid hebben om de Vrije Universiteit en het niet toelaten van haar studenten tot de bediening in de Hervormde Kerk, met een citaat uit mijn boek tracht te bevestigen.

Het eerste hoofdstuk toch van mijn Doleantie levert juist een sprekend bewijs, „dat de kerkelijke verandering niet uit zekeren hoek des lands bevolen is, maar dat er te voren reeds enkele jaren lang met ernst en gebed gezocht is naar een weg ter ontlasting aan den zondigen toestand, waarin de kerkelijke reglementen de gemeenten gevangen hielden.“ blz. 4

En in De Strijd voor Kerkherstel heb ik aangetoond, hoe de Doleantie slechts het einde is geweest van een strijd, die lang vóór de oprichting der Vrije Universiteit, onder Groen van Prinsterer in 1842 begonnen, een halve eeuw lang gevoerd is.

Daarbij liep het telkens over verschillende kwesties.

In 1842 was het de Formuliekwestie, in 1854 de kwestie-Meyboom, in 1864 de kwestie-Zaalberg, in 1872 het verkrijgen der zeventien onderlingen, in 1879 de Aannemingskwestie, in 1883 de Proponentenformule.

En zoo was het in 1886/87 te Kootwijk de belemmering van den toegang tot het proponentsexamen van den eersten candidaat der Vrije Universiteit, maar te Amsterdam de afgifte der attesten, en te Utrecht de bijwoning van het Congres.

Doeh al deze incidentele kwesties werden beheerscht door de ééne, groote hoofdkwestie, die, van 1842 af, aan de orde was, n.l. de heerschappij van Christus in Zijn Kerk.

Daarom ging het óók in de Doleantie.

— Dr Bavink-bibliotheek.

De heuglijke tijding kan worden gebracht, dat het grootste deel van de bibliotheek van wijlen Prof. Bavink door het Bavink-comité is aangekocht om het aan de Vrije Universiteit aan te bieden.

Natuurlijk zijn alleen die werken uitgezocht, welke de bibliotheek der Vrije Universiteit nog niet bezat en die voor haar van waarde werden geacht.

Deze vormen een rijke verzameling, welke menige andere Universiteitsbibliotheek ons benijden kan. Meer mogen wij niet uit de school klappen.

Doeh dit meenden wij te moeten publiceeren, omdat dezer dagen het bericht in de pers voorkwam, dat de bibliotheek van wijlen Prof. Bavink zou worden geveild en men zich licht ongerust zou maken, dat het Bavink-comité in zijn pogen niet is geslaagd.

Het is integendeel, dank zij de milde gaven, ten volle geslaagd.

HEPP.

De Centrale voor Jeugdarbeid op Gereformeerden grondslag.

II.

De eerste samenkomst op 6 September had tot resultaat, dat besloten werd in het begin van 1922 een Conferentie bijeen te roepen, op welke in de eerste plaats zou gepoogd worden een nader contact tusschen de bestaande organisaties tot stand te brengen, en in de tweede plaats een tweetal onderwerpen ter bespreking zouden worden ingeleid.

De voorloopige commissie van initiatief werd belast met de verdere voorbereiding. Ze werd daar toe aangevuld met nog een drietal personen, aan te wijzen door en uit de besturen van de drie sterkste jeugdorganisaties: den Jongelingsbond, den Meisjesbond en den Bond van Geref. Jeugdorganisatie. Aan deze voorloopige commissie werd opgedragen zoo mogelijk ook reeds van te voren een concept-regeling voor nader contact te ontwerpen en daarover het oordeel van de tot medewerking gevraagde organisaties in te winnen.

De commissie toog met bekwaamen spoed aan het werk. Het gelukte haar spoedig tot overeenstemming te geraken over de leidende beginselen, waarnaar het contact tusschen de organisaties behoorde te worden gelegd. En daar voor dit contact toch ook een naam moest worden gevonden, werd na eenige bespreking beslist ten gunste van „Centrale voor Jeugdarbeid op Geref. grondslag“. Een concept was nu spoedig in gereedheid gebracht, dat aan de organisaties werd rondgezonden, en toen de Conferentie, waartoe in September besloten was, op Woensdag 11 Januari te Utrecht in het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen gehouden werd, kon dit concept in de morgensamenkomst in zeer korten tijd worden afgehandeld, en kon reeds namens op één na alle uitgenoodigde organisaties verklaard worden, dat hunne besturen bereid waren, tot de aldus in beginsel geconstitueerde Centrale toe te treden, behoudens definitieve goedkeuring hunner organisaties. Alleen Gereformeerd Schoolverband moest uitspreken, nog geen gelegenheid te hebben gehad, zich over het concept te beraden; doch de afgevaardigden durfden hieraan de verzekering toe te voegen, dat toetreding bij hunne organisatie wel geen bezwaar ontmoeten zou.

Het spreekt vanzelf, dat de mogelijkheid open staat voor deelneming van eventueel nog andere organisaties, die met doel en grondslag van de Centrale instemmen, zowel thans reeds bestaande die niet waren uitgenoodigd, als nieuwe die later nog mochten worden opgericht.

Een kostelijk resultaat, waarvan de betekenis niet gering zal worden geschat door ieder, die er eenigszins mee bekend is, hoe moeilijk en langzaam het menigmaal gaat om overeenstemming te bereiken tusschen lichamen van zoo omvangrijke en krachtige organisatorische ontwikkeling.

Een resultaat, waarvan de betekenis te meer daarom zal worden gewaardeerd, wijl er vele en goede vrucht van mag worden gehoopt voor onzen arbeid onder de jeugd. Een arbeid, die vooral in onzen tijd om ontplooiing van de meest intensieve arbeidskracht roept.

Met een enkel woord moge iets over den aard en de bedoeling van de tot stand gekomen Centrale worden gezegd.

Haar bedoeling is — in overeenstemming met de gedachte, welke van meet af de initiatiefnemers leidde — aanraking te geven en te bestendigen tusschen de organisaties, die zich aan den jeugdarbeid wijden, maar tevens ook een gemeenschapsband te vormen tusschen de personen, welke zich voor dien arbeid geven. Daarom is het mogelijk gemaakt, dat van de Centrale niet alleen de organisaties als zoodanig, maar ook personen lid zijn. In het laatste geval geschiedt de toetreding op aanvraag. Deze maatregel is getroffen teneinde zoo veel mogelijk een waarborg te hebben, dat juist die personen deelnemen, op wier advies men om hunne bijzondere belangstelling in den jeugdarbeid of om andere redenen hoogen prijs stelt.

Haar grondslag is de Heilige Schrift als het Woord Gods, naar de verklaring van de drie formulieren van eenigheid der Gereformeerde Kerken in Nederland. Ook dit geheel in overeenstemming met wat van meet af voor de initiatiefnemers vaststond.

Natuurlijk is hierbij geen kerkelijke, maar alleen een confessionele begrenzing bedoeld, zooals trouwens onze Geref. Jongelingsbond al zooveel jaren lang heeft gehandhaafd, dat hij niet kerkelijk-Gereformeerd is, en ook Gereformeerde jongelingen uit de Ned. Herv. of Chr. Geref. Kerk zonder eenig bezwaar lid kunnen zijn van de Gereformeerde Jongelingsvereniging; een standpunt, dat door de overige jeugdorganisaties ten volle wordt gedeeld.

Wat nu de Centrale met haar hand wil bereiken, is het bevorderen van den jeugdarbeid op dien grondslag, zoowel naar binnen als naar buiten. Naar binnen — want ze wil dien arbeid intensiever maken, verdiepen. Ze wil de gelegenheid openen, om door samenwerking de bestudering van allerlei belangrijke vragen van methode en organisatie te bevorderen. Maar ook naar buiten — want ze wil dien arbeid door eendracht sterk doen zijn tegenover alles, wat in de wereld om ons heen zich antithetisch aan dat werk openbaart.

Tot dat einde wenscht ze, behalve de algemeene aanraking, die op zichzelf alreeds zeer nuttig en noodig is, ook op bepaalde tijden regelmatig conferenties te beleggen ter bespreking van belangrijke onderwerpen den jeugdarbeid betreffende. Hoe dat bedoeld wordt is op de eerste dezer conferenties in Januari l.d. gebleken. Daar werd gerefereerd over twee betekenisvolle onderwerpen: de kwestie van den overheidssteun, thans zoo actueel, wijl over de vraag of, en in welken vorm de overheid steun zal bieden, wellicht spoedig ook in 's Lands Raadszaal zal worden beslist; en de niet minder gewichtige vraag van de lichamelijke opvoeding en ontspanning, een vraag, die zich ook in onze kringen al meer naar voren dringt en die wij niet maar van ons kunnen afschuiven. De bedoeling van deze referaten was, om over deze kwesties een breede, zakelijke, broederlijke bespreking uit te lokken, waarvoor zich een conferentie, geen meeting of massa-vergadering, uitmendend leent; en ik geloof niet te veel te zeggen, wanneer ik als mijn gevoelen uitspreek, dat de deelnemers aan de eerste conferentie wel met den indruk zullen zijn huiswaarts gekeerd, dat ze in dat opzicht ook aan haar doel heeft beantwoord.

Doeh nevens deze conferenties, die, als ik het zoo eens zeggen mag, de meer wetenschappelijke zijde van het jeugdvragestuk raken, wenscht de Centrale ook een regelrecht-praktische vrucht van haar bestaan te kweken. Zij beoogt ook: het voorbereiden van gemeenschappelijken arbeid der gemeelde organisaties. Er is namelijk velerlei, dat nu misschien door elk van de organisaties afzonderlijk wordt gedaan, en door samenwerking veel economischer zou kunnen geschieden. We noemen maar iets: de kampbeweging neemt meer en meer toe. Wie daarmee nu eenigszins bekend is, gevoelt aanstonds, hoe belangrijke besparing hier zou te verkrijgen zijn, indien verschillende organisaties, die elk voor zich met kampen zich bezig mochten houden, de handen ineensloegen. Zoo heeft b.v. ten vorigen jare het kamp van den Bond voor Geref. Jeugdorganisatie te Ermelo ook dienst gedaan ten behoeve van het jongenskamp der Gereformeerde Studentenbeweging. En van dien aard is er waar schijnlijk meer. We denken b.v. nog aan het vele drukwerk onzer organisaties. Zou ook hier niet door samenwerking besparing zijn te bereiken, met het belangrijke gevolg dat voor hetzelfde geld méér kan worden gedaan? Natuurlijk moet hier nog onderzocht worden, wat voor gemeenschappelijken arbeid in samenwerking komt en hoe dit kan geschieden, maar het is de betekenis van de Centrale, dat daarvoor een weg geopend is.

We hopen door deze mededeelingen aan de lezers van dit blad eenigen indruk te hebben gegeven van het belang, dat in de totstandkoming der Centrale gelegen is. Een opwekking tot steun, althans in financieelen zin, behoeft daaraan niet te worden toegevoegd. De onkosten van den arbeid der Centrale worden naar overeengekomen verhoudingscijfers door de samenwerkende organisaties gedragen. Maar wel vragen we van ons Gereformeerde volk belangstelling, liefde en gebed voor deze zaak. Van de onzaglijke betekenis van den arbeid onder de jeugd kan ons volk niet genoeg doordrongen zijn. Vooral in onzen tijd is het hebben van de jeugd een kwestie van zijn of niet-zijn. Als we nu niet het uiterste doen om onze jeugd, de jeugd onzes volks, bij de oude beproefde beginselen te behouden of daartoe te brengen, dan is het voor de toekomst een verloren zaak en sterft de vrucht der Reformatie onder ons volk weg. Daarom vragen we met allen aandrang voor den jeugdarbeid in het gemeen, en ook voor de Centrale voor jeugdarbeid op Geref. grondslag in het bijzonder de meest hartelijke en warme belangstelling van allen, die de Gereformeerde beginselen liefhebben.

G. CH. AALDERS.